

Süleyman Barış Kartal

ZAMANIN MUHAFIZI

*Neyin gerçek, neyin rüya olduğunu
kim bilebilir?*

roman

tutukitap

A decorative border of various tropical plants in shades of gray surrounds the central text. The plants include palm fronds, monstera leaves, and other leafy species, creating a lush, jungle-like frame.

BÖLÜM 1

**21 Mart 2013, Gatwick Havaalanı, Londra
Yerel Saat 09:30**

Dr. Oswald Thomson, uzun zamandır bu kongre için hazırlık yapıyordu. İstanbul'daki bu kongrede, tam yedi yıl boyunca başarıyla gerçekleştirdiği elli iki kalp naklini sunacaktı. Hem moderatör hem de onur konuşuydu. Avrupa'da sözü geçen sayılı kalp damar cerrahlarından biriydi o.

Farklı ülkelerden kongreye katılan iki bin beş yüz kadar cerrah, İstanbul'a Oswald'ın tecrübelerinden faydalanmaya gelecekti. Belli etmemeye çalışsa da doğrusu bu durum Oswald'ı da heyecanlandırıyordu.

Kongre sponsoru ve aynı zamanda alanında dünya devi olan firmanın Dr. Oswald için kiraladığı siyah renkli Mercedes S-Class makam aracı havaalanına girdiğinde uçağın kalkışına epey bir zaman vardı. Firma Dr. Oswald'ın kendini iyi hissetmesi için her detayı düşünerek Gatwick Havaalanı'nın sunduğu eskort hizmetini de satın almıştı. Henüz otuzlu yaşlarında olmasına rağmen saçları erken kırılmaya başlamış, siyah ceketinde uzunlamasına ince beyaz çizgileri olan üniformasıyla dikkat çeken bir konsiyerj, Dr. Oswald'ın kapısını açıp göz seviyesine kadar eğildi ve sıcak bir gülümsemeye "Hoş geldiniz beyefendi." dedi. Dr. Oswald'ı araçtan inene kadar kapının hemen arkasında bekleyen hizmetli, o iner inmez seri bir şekilde kapıyı kapadı ve aynı hızla bagaja doğru yönelip kapağı

kaldırdı. Bagajdan Dr. Oswald'a ait biri büyük, diğeri ise daha küçük olan tekerlekli iki bavulu yere indirdi. Bu konsiyerj, Dr. Oswald uçağa bininceye kadar her aşamada ona hizmet edecekti. Gatwick Havaalanı'nın sunduğu bu eskort hizmeti insana kendini gerçekten de özel hissettiriyordu. Uçağa binene kadar hiçbir aşamada en ufak bir müdahalenize dahi izin vermeyen konsiyerj, tüm prosedürü sizin yerinize hallediyor, hiçbir kuyrukta beklemeden ilerlemenizi sağlıyordu. Genç adam önde, Dr. Oswald da onun bir adım gerisinde ilk güvenlik noktasından bu hizmeti satın alanlar için ayrılan X-ray cihazından geçtikten sonra, Güney terminaline doğru ilerlediler. Diğer güvenlik noktalarında oldukça yavaş ilerleyen uzun kuyruklarda bekleyen insanlar, Dr. Oswald'ın bu rahat geçişini gıptayla izliyordu.

Konsiyerj doğruca onu check-in masasına götürdü. Bagajları görevliye teslim edip bagaj kartlarını Dr. Oswald'a verdi. Check-in işlemlerini yapıp, her aşamada olduğu gibi gümrükten de ayrıcalıklı bir biçimde geçtiler. Konsiyerj, havaalanının her tarafında bolca bulunan uçuş bilgi ekranlarından birinin karşısında durarak elindeki bilete baktı. Sonra tekrar başını kaldırıp ekranda THYTK322 uçuşunu aradı. Uçuşlar ekranda kısa zaman aralıklarıyla devamlı olarak akıyordu. Birkaç saniye ekrana baktı ve sonra Dr. Oswald'a dönüp, "Efendim sanırım uçuşunuz bir saat on beş dakika rötarlı olacak." dedi ve hemen ardından genç adam sıcak gülümsemesiyle "Efendim uçuşunuza kadar ne yapmak isterdiniz?" diye sordu ve cevabı beklemeden ekledi, "Dilerseniz VIP bekleme salonundan ücretsiz faydalanabilirsiniz..." Bu fikir Dr. Oswald'ın hoşuna gitmişti. "Wireless vardır umarım." dedi Dr. Oswald gülerek. Konsiyerj aynı şekilde gülümseyerek, onaylamak için başını aşağı yukarı salladı. Genç adam Dr. Oswald'ın VIP bekleme salonuna girişini yaptırdıktan sonra, biniş saatinde kapıda buluşmak üzere oradan ayrıldı.

Dr. Oswald son derece şık tasarımlarla detaylandırılmış ve bu ta-

sarımların sanatsallığını iyice ön plana çıkaran ışıklandırma ile göz alan salonda kendine bir yer bulup oturdu. Konsiyerj sayesinde yorulmadan buraya kadar gelmişti ama havaalanının kapısından girdiği andan itibaren başlayan uçuş gerginliği gittikçe artmıştı. Devasa büyüklükte ve kadifemsi açık kahverengi kumaşıyla çok şık görünen o tarifsiz rahatlıktaki barok koltuğa oturduğunda, gerginliğinin birazcık da olsa hafiflediğini hissetti. Oldu olası uçak yolculuklarından nefret ederdi. Sözde bu en güvenli ulaşım aracıyla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Uçuşu aklına getirmek bile istemiyordu.

Saatine baktı, 10:00'ı gösteriyordu. Kalkışa aşağı yukarı bir buçuk saat vardı. O vakte kadar bir şeylerle zaman geçirmeye karar verdi. El çantasından laptopunu çıkarıp açtıktan sonra önündeki geniş sehpaye koydu. İki saatini bilgisayarla geçirmeyi düşünüyordu. Önce hazırladığı sunuma bir göz atıp geri kalan zamanda da internete girecekti. Ama önce bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu.

Çantasından telefonunu çıkarıp karısı Kate'i aradı. "Hayatım, şu an havaalanında bir kafede oturuyorum. Bir süre daha buradayım. Uçuş 11:30'a ertelendi. Kalkıştan önce sana haber veririm..." dedi. Oswald ve Kate'in tam on yedi senedir süren bir evlilikleri vardı. İlk günden bu yana birbirlerine duydukları aşk hiç azalmamıştı. Üstelik evliliklerinin ilk dokuz-on senesi büyük sorunlar yaşamalarına rağmen...

Oswald ve Kate'in, Eric ve Linda adında biri altı, diğeri dört yaşında olan iki çocukları vardı. Nedendir bilinmez, on yıl boyunca hiç çocuk sahibi olamamışlardı. Üstelik tüp bebek de dahil her türlü tedaviyi denemişlerdi. En sonunda ikisi de ömürlerinin sonuna kadar çocuk sahibi olamayacaklarına inanıp kendilerini bu konuda zorlamaktan vazgeçtiklerinde, Kate ansızın Eric'e hamile kalmıştı. Eric'in doğumundan kısa süre sonra da Linda'ya... İkisi

de olanlara inanamıyordu. Yaşadıkları adeta bir mucizeydi. Neyse ki o zamandan beri her şey yolunda gidiyordu. Dört kişilik bir aile olarak çok ama çok mutluydular. Fakat Oswald'ın İstanbul'daki bu kongreye katılma kararıyla her şey değişecekti. THY'nin TK322 sefer sayılı uçağında yaşanacak olayların hayatlarını tamamen alt üst edeceğinden henüz habersizdiler.

Oswald'ın telefonda eşiyile konuştuğu dakikalarda, gelen yolcu bölümündeki bir kafeteryada günlerdir süren yorgunluğunu ve uykusuzluğunu koyu bir kahveyle bastırmaya uğraşan başka bir adam, az sonra yapacağı çok önemli işe odaklanmaya çalışıyordu. Gözleri yakınlarda bir polis olup olmadığını tararken diğer yandan da cesaretini toplamaya çabalıyordu. THY'nin TK322 sefer sayılı uçağının akıbeti buna bağlıydı.

Bu adamın Ortadoğu kökenli biri olduğu gerek giyim tarzından gerekse taşıdığı etnik unsurlardan rahatça anlaşılabilirdi. Kendisinin ve o uçaktaki herkesin hayatını baştan sona değiştirecek olan bu görevi mutlaka yerine getirmeliydi. Çok uzunca bir süre bu eyleme hazırlanmış, planlar yapmıştı. Bunun için dünyanın diğer ucuna gidip gelmişti. Aylarca hiç tanımadığı insanlarla beraber yaşamak zorunda kalmıştı. Eğer başarısız olursa hayatının sonuna kadar kaçarak yaşamak zorunda kalacaktı. Ya da kendi durumundaki herkesin yapacağı gibi yaşamına son verecekti, onların kendisini yok etmesine imkân vermeden...

Oswald ile bu adamın kaderlerini birbiri içine geçiren o uçak, ya her şeyin sonu olacaktı ya da başlangıcı...

21 Mart 2013, İstanbul
Yerel Saat 17:34

Haber spikeri Esra Şahin ve kameraman Gürkan Salih Sarp, polis telsizinden şok edici anonsu alır almaz olay yerinin ilk görüntülerini çekmek ve haberi tüm dünyaya geçmek için koşarak helikopter pistine ilerlediler. Pilot daha onlar gelmeden helikopteri çalıştırmış, uçuşa hazır hale getirmişti.

Esra için çok önemli bir işti bu. Başarabilirse bu büyük olayı tüm dünya ondan öğrenecekti. Hazırladıkları haber muhtemelen CNN, BBC gibi büyük televizyon kanallarında son dakika haberi olarak, devam eden yayın kesilerek verilecekti. Bu haber, işe girdiği ilk günden bu yana beklediği fırsattı. Bu fırsat hayatının sonuna kadar belki bir daha eline geçmezdi. O yüzden aynaya dahi bakmadan, hızlı bir kararla helikopter pilotunu arayıp hemen hazırlanmasını söylemişti. Havadayken makyajını tazeleyip saçını gelişi güzel bir şekilde topuz yapıverecekti. Nasıl görüldüğü umurunda değildi. Önemli olan, bu büyük haberi kimseye kaptırmamaktı.

Gürkan da aynı şekilde kamerasını ve malzemelerini alıp koşmuştu. Helikopter havalanır havalanmaz kameraya boş bir kaset koydu. Işığı, mikrofону ve bataryayı takıp ne olur ne olmaz diye ufak bir deneme çekimi bile yaptı. Her şey tamamdı, hiçbir sorun yoktu. Çekimi yapmaya hazırdı. Bu iş, Esra için olduğu kadar onun için

de çok önemliydi. Ne de olsa tüm dünya olayı onun kadrajından izleyecekti. Gürkan da Esra da bu haber için her şeylerini ortaya koymaya hazırlardı.

Helikopter televizyon binasından havalandıktan iki buçuk dakika sonra olay yerine ulaşmıştı bile. Aşağıdaki manzara dehşet vericiydi! Değil diğer haber kanalları, olay yerine daha ne itfaiye ne de bir ambulans gelmişti. Alev topuna dönen uçaktan kapkara dumanlar yükseliyordu gökyüzüne... Gürkan hemen çekime başlayıp düşen uçağın havadan ilk görüntülerini aldı. Esra da pilota el işaretleriyle uçağın etrafında tur atmasını istediğini anlatmaya çalışıyordu. Gürkan kamerayı Esra'ya çevirir çevirmez, Esra mikrofonu ağzına yaklaştırıp konuşmaya başladı:

- Şu anda Londra-İstanbul uçuşunu yaparken düşen THY'nin TK322 sefer sayılı uçağını görüyorsunuz. Henüz uçağın düşüş nedeni bilinmiyor. Uçağın, Atatürk Havaalanı'na iniş yaparken teknik bir nedenle düştüğü tahmin ediliyor. Uçak 183 yolcusuyla birlikte Londra'dan havalanmıştı. Can kaybı konusunda elimizde henüz net bir bilgi yok.

Esra, Gürkan'a görüntüyü uçağa kaydırmasını eliyle işaret edip mikrofonunu aşağıya indirdi. Yaşadığı şoka rağmen nasıl olup da bu kadar temiz bir sunum yaptığına kendi bile şaşırmişti. Aşağıda hâlâ cayır cayır yanan ve parçaları zeminde dört bir yana dağılmış uçağı gördüğünde nutku tutulmuştu. "Allah'ım bu insanlara yardım et!" diye içinden geçirdi. Öylesine akıl almaz bir görüntüydü ki Gürkan da Esra da kazadan kurtulabilen birinin olacağına ihtimal vermiyordu.

Helikopter biraz daha alçalıp enkaz haline gelmiş uçağın etrafında bir iki tur attı. Gürkan mükemmel görüntüler yakaladığını düşünüyordu. Esra ise o sırada büyük bir risk alıp almamanın kararsızlığını yaşıyordu. Şu ana kadar her şey o kadar iyi gitmişti ki, talih gerçekten de yüzlerine gülmüştü. Ama daha iyisi yapılabilirdi.

Esra inisiyatifi ele alıp pilota eliyle aşağı inmesini işaret etti. Tam bu sırada aşağıda yanmaya devam eden uçakta büyük bir patlama oldu. Patlamanın etkisiyle helikopter feci şekilde sarsıldı. Gürkan neredeyse kamerayı elinden düşürecekti, neyse ki son anda buna engel olabildi.

Pilot, Esra'nın isteğine önce karşı çıktıysa da televizyon kanalından muhabirlerin söylediklerini yapmak için para alıyordu. Yan camdan aşağıya bakıp iniş için güvenli olabilecek bir alan buldu. Helikopteri uçaktan yaklaşık bir kilometre uzaklıkta bir yere indirdi. Güvenli olduğunu düşündüğü bu yerde bile, uçağın çarpma esnasında parçalanıp dağılan bir yığın aksamı vardı. Esra ve Gürkan helikopterden atlayıp hızlı adımlarla uçağa doğru yürümeye başladılar. Gürkan bu arada çoktan çekime başlamıştı. Kadrajında geri planda yanmaya devam eden uçak, ön plandaysa elinde mikrofonuyla birlikte uçağa doğru tereddütlü adımlarla ilerleyen haber muhabiri Esra vardı. Bu görüntüler olay yaratacaktı. Bir daha asla böylesi bir haber yakalayamayacaklarını ikisi de çok iyi biliyordu.

Uçağa yaklaştıkça dağılan parçaların yoğunluğu da artıyordu. Esra hızlı ve ürkek adımlarla ilerlerken yanından geçtiği cismin bir insan kolu olduğunu fark etti. "Allah'ım bu çok korkunç!" diye farkında olmadan çığlık attı. Bu arada Gürkan da çekime hiç ara vermiyordu.

Uçağın yanan gövdesinin arkasında metrelerce derinlikte bir çukur oluşmuştu. Belki de uçak buraya zorunlu iniş yapmaya çalışmış ve sürüklenmişti... Belki de altimetresindeki ya da otomatik pilottaki bir arızadan dolayı irtifa ayarında bozukluk olmuş ve zemine çakılmıştı... Kanatların her ikisi de kopmuş, uçağın oldukça gerisinde parçalanmış bir şekilde kalmışlardı. Kuyruk kısmı da kopmuş, paramparça bir halde gövdenin biraz gerisinde kalmıştı. Uçağın geri kalan kısımlarıysa tamamen dağılmış ve yanmaktaydı.

Esra uçağa yaklaştıkça adımlarını iyice korkak bir şekilde atar ol-

muştı. Dehşetten neredeyse eğilerek yürüyordu. Gözlerine inanamıyordu. Artık her yerde yanmış insan parçaları görüyordu. Tamamen yanmış insan bedenlerine takılmamak için etraflarından dolaşıyordu. Şoka girmek üzereydi ama farkında bile değildi. Bir iki saniye sonra cesetlerin arasında bir adım dahi atamayacak hale gelmişti. Bacakları taş kesmişti adeta... Değil sunum yapmaya, ayakta durmaya dahi takati yoktu. Başını ellerinin arasına alıp dizlerinin üzerine çöküp kaldı. Avazı çıktığıınca çığlık atıyordu. Gürkan çekime hiç ara vermemişti ama Esra'ya yardım etmesi gerekiyordu. Kamerayı yere bırakıp yanına gitti. Alevlerin sıcaklığını aradaki onca mesafeye rağmen hissedebiliyordu. Diz çöktü, Esra'yı omuzlarından sertçe tutup sarstı:

- "Esra, Esra, kendine gel!"

Girdiği şoktan çıkması için Esra'yı deli gibi sarsıyordu. Esra ise ağlıyor, inliyor, çığlık atıyordu. Gürkan en sonunda Esra'ya kuvvetli bir iki tokat atmak zorunda kaldı. Esra çığlık atmaya kesmiş, artık boş boş etrafına bakıyordu. Gürkan, Esra'nın koluna girip onu ayağa kaldırdı ve helikoptere doğru yürümeye başladılar. Giderken çekime devam eden kamerasını da almayı unutmadı. Mükemmel bir hikâye yakalamıştı. Yanan uçağın önünde, parçalanmış cesetlerin arasında şoka girmiş muhabiri kendine getiren kameramanın hikâyesiydi bu.

Ertesi gün, iki haberci birer kahramandı artık. Bu iki gazetecinin o yılın meslek ödülünü alacaklarına kesin gözüyle bakılıyordu. Uçağın düşüş sebebi ise kara kutu açılıncaya kadar bir gizem olarak kalmaya devam edecekti. Ama görgü tanıklarının ifadesinde, uçağın inişe geçtiği sırada kuyruk kısmında meydana gelen bir patlamadan bahsediliyordu. Eğer bu doğruysa -ki aynı şeyi gördüğünü söyleyen pek çok tanık vardı- uçak bir terör eylemiyle düşürülmüş olabilirdi. Tanıkların hepsi uçakta bir patlama olduğunu doğrulasa

da bir kısmı bu patlamanın kuyruk bölümünde değil, kanatta meydana geldiğini söylemişti. Her ne kadar tanıklar çelişkili ifadeler verseler de uçak henüz yere çakılmadan önce orada bir patlama olduğu kesindi. Eylem tarzı el-Kaide'ye benziyor gibi görünüyordu ama henüz hiçbir terör örgütü olayı üstlenmemiştir. Anlaşılan bazı şeylerin aydınlanması birkaç günü bulacaktı.

Esra ve Gürkan yakaladıkları büyük başarıdan ötürü buruk bir sevinç içindeydiler. Akıl almaz biçimde can veren 182 kişi için büyük üzüntü duydukları kesindi. Ne var ki onların işi buydu, yaşayanları insanlara duyurmak zorundaydılar. Bu yüzden mesleklerini en iyi biçimde icra edip karşılığında takdir edilmenin hazzını yaşamak da onların en büyük hakkıydı.

Neyse ki herkes için sevindirici olan bir şey vardı. Bir kişi hâlâ yaşıyordu... Mucize eseri kurtulan o tek kişiye şu an koma halinde yoğun bakım ünitesindeydi. Dr. Oswald Thomson'ın komadan çıkıp tamamen iyileşmesi, muhakkak herkes için büyük bir moral olacaktı.

Süleyman Barış Kartal

ZAMANIN MUHAFIZI

Kimse kaderi değiştiremez... Evren buna izin vermez.

Ve Allah'tan başka hiçbir güç,

kıyamet saatini ne ileri ne de geri kaydırabilir.

Bir şeyler buna neden olacak olur ise Zamanın Muhafızı müdahale etmek zorunda kalır. Çünkü o, kıyamet saatine kadar zamanı korumakla görevlidir.

Korkunç bir uçak kazası, kazadan mucize eseri kurtulan bir doktoru ve evrenin sırlarını çözmeye çalışan bir kuantum fizikçisini birbirine bağlar.

Fakat bu, evreni tehlikeye sokar ve **Zamanın Muhafızı** beklenmedik bir anda ortaya çıkar.

Ankara'dan Peru'nun yağmur ormanlarına, İstanbul'dan İngiltere'ye uzanan bilinmezlerle dolu, sürükleyici bir yolculuk sizi bekliyor.

Etkileyici hikâyesi, muhteşem kurgusu ve akıcı diliyle bu romanın her sayfasını merakla çevireceksiniz!

Ve hiç tahmin etmediğiniz bir sona ulaşırken **Zamanın Muhafızı** gerçeklik kavramınızı altüst edecek.

Neyin gerçek, neyin rüya olduğunu kim bilebilir?

